

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

כ"א.

עין משפט
גר מצוה

קעו א ב מ"י פט"ו
המלכות מלוה וזה
הכ"ס ט סמ"ג ע"ג
טו"ש"ע ח"מ ט"ו ס"ה סמ"ג
ה"ל
קעו ג מ"י פט"ו ח
טו"ש"ע ט"ו סמ"ג
ה"ל
קעה ד מ"י פט"ו י
טו"ש"ע ט"ו סמ"ג
ה"ל
א ה מ"י פט"ו מהלכות
גיולה וזהו ה"ל ח
סמ"ג ע"ג פ"ד פטו"ש"ע ח"מ
ס"ד רמ"ב סמ"ג י
ב ו מ"י פט"ו ג
טו"ש"ע ט"ו סמ"ג ו
ג ז מ"י פט"ו ח
טו"ש"ע ט"ו סמ"ג ט
ד ח מ"י פט"ו ט
טו"ש"ע ט"ו סמ"ג י
ה ט מ"י פט"ו ט
טו"ש"ע ט"ו סמ"ג י
ו י ב מ"י פט"ו ח
טו"ש"ע ט"ו סמ"ג י
ז ל ג מ"י פט"ו י
סמ"ג ט"ו פטו"ש"ע ח"מ
ס"ד רמ"ב סמ"ג י

לענין רש"י
רש"י ט"א [רש"י ט"א].
אגודות פשתן סרוק.
פופ"ר [פופ"ר].
אגודות פשתן סרוק.

רבינו חננאל

שיש עליו עדים כשר.
ופריך מאי עדים דרתי
עדי קיום הכי נמי
מסתברא וכו'. גופא סמפון
שיש עליו עדים יתקיים
בחותמו. אוקימנא תקיים
חותמו אם מעידין
שפרעו בפניהם. אין עליו
עדים כלומר אינם יודעין
העדים לא סמכין עליו
ראב יוצא מתחת ידי שליש
ואמר השליש שראוי פרע
הלוח למלוה מינו דא
בעי השליש למיתביה
ללוח כי אמר פרעיה
מריבין. וכן אם נמצא
זה הסמפון כחוב בשטר
חוב עצמו אחר החתימה
עדי השטר כשר דא לאו
דפרעיה לא הוה מרע
ליה לשטרתי.
הדרן עלך שנים אוחזין
אלו מציאות שלו ואלו
חייב להכריז מצא פירות
מפורזין וכו'. אמר רבי
יצחק קב מפורז ביד אמות
ומקשי' עלה אי דרך נפילה
אשכחניהו אפי' יתיר מקב
שלו הן. אי דרך הנחה
אשכחניהו אפי' פחות
מקב לא ינע בהן ופריך טר
עוקבא מתני' במכששתא
דבי דרי עסקין. (א)
הגרוהו בשמכבדין הגורן
בשעה שמניפין התברואה
מן הגורן אם מצא כשיעור
קב פירות מפורזין בגורן
ברוח ד' אמות לא
טרח איניש למכשניהו
ומפקר להו לפיכך הן
שלו. אבל קב בפחות
פד' אמות לא מפקר
להו הלכך לא שקיל. הא
דתנן וצוברי פירות ומקשי'
ופריך תני וצובר פירות
אינון ואיפישט דמנין הרי
סימן. אבל מקום לא

(א) אולי צ"ל פ"י בשעת אסיפת
הגרוהו בשמכבדין.

אלו מציאות שלו: בריכות ברה"ר. בכריכות דוקא מפליג בין
רה"ר לרה"י משום דלמ"ד (לקמן כ"ג): סימן העשוי לידרס
הוי סימן ומקום הוי סימן ומיירי הכא דליכא סימן ומקום נמי לא
הוי סימן כרה"ר משום דמנשתפי וברה"י הוי מקום סימן ומייב
להכריז ומיירי דאשכח דרך הינוח
וככרות של נחמוס ועיגולי דנילה
אין כהם סימן והוי שלו אף ברה"י
ומיירי דמלא דרך נפילה ולכן לא
הוי מקום סימן וא"ת אמאי נקט
כריכות דאשכח דרך הינוח טפי
משאר דאיירי דרך נפילה וי"ל
דכריכות איירי דיקורי אינון לא הוה
שיפלו שלא מדעת אלא כשעומד לפוס
מניח לארץ ושכחם סס וככרות של
צה"צ יש להן סימן דבעלי חיים
רגילים לעשות סימן בככרותיהן ולכן
אפילו כרשות הרבים חייב להכריז
דסימן העשוי לידרס הוי סימן וצ"ל
מעוט ופירות דהוי מקום סימן אף
ברה"ר כדאמר לקמן משום דלא שייך
כזה מנשתפי והס תאמר כריכות

הדרן עלך שנים אוחזין

ברה"ר דמיירי דרך הינוח היאך
לוקחם הא אמרינן לקמן (ט) ספק
הינוח לא יטול וכל שכן ודאי הינוח
וי"ל דה"מ כשנמצא בריכות מונעת
ומשמרת דלא יטול (א) אס או צו סימן
ואס יש צו סימן נוטל ומכריז ולמ"ד
(לקמן כ"ג): סימן העשוי לידרס לא
הוי סימן ומקום נמי לא הוי סימן
מיירי בכריכות שיש בהם סימן ולכן
ברה"י מכריז וככרות של נחמוס
ושאר דמתנינן לית בהו סימן ולכן
אף ברה"י הם שלו וככרות של צה"צ
שיש בהם סימן חייב להכריז אף
ברה"ר דאין עשוי לידרס משום דאין
מענידין על האובליגין וכולה מתני'
מיירי בין דרך נפילה בין דרך הינוח
וא"ת כריכות אי דרך נפילה היא אס
כן אינו יודע היכן נפלו וכרשות
היחיד אמאי צריך לידרס הא ממייאש
שצבור כרה"ר נפיל וי"ל דלע"פ
שאינו יודע לכוין המקום יודע לה
אס נפל כרשות הרבים או
כרשות היחיד:

ובבמה א"ר יצחק קב בארבע
אמות. צריך לומר דרבי
יחזק גופיה דעי וכמה דאי גמרא
בעי מאי בעי וכמה לוקי דרך נפילה
ואפילו טובא כדפריך גמ' דתר הכי
אלא מדברי רבי יחזק הוא ורבי יחזק
לא בעי לאוקמי דרך נפילה ואפילו
טובא משום דסגור כחבי דילוש שלא
מדעת לא הוי יאוש אלא מוקי לה
במכששתא דבי דרי שהניחם סס
מדעת וכה"ג איכא צפירקין (דף לו):
דבעי ולעולם אמר רב יהודה כי
לצריך לומר דרב יהודה אמר ולעולם
וכן צפיק לא יחפור (כ"ג דף כ): וס
ד"ה וכמה) גבי מרחיקין מן החלונות
דקאמר וכמה אמר רב ייבא כמלוא
רוחב חלונ' (ט) חצי קב בשתי אמות
פחו. תימה הלא קב בארבע אמות
הוי נמי חצי קב בשתי אמות ומאי
קמבעיא ליה וי"ל כיון דליכא אלא
חצי קב ילקוט כיון שאין לו טורח
אמות מרובעין הוי חצי קב בשתי

דשייליגן להו. אס ראו הפרעון. ואס לאו נאמן המלוה לומר שלא
נכתב אלא להיות מוכן לכשיפרע: עדי קיום. שכתבו הנפק דני
דינא לא מוקימי ליה אלא א"כ פרע: סמפון שיש עליו עדים.
בעדי קיום מוקמינן לה: יתקיים כחותמו. ואפי' יואל מתחמ יד
מלוה כשר: אין עליו עדי קיום.
אבל עדים חתומין עליו: ויאלא מחסם
ידי שליש. שאין מלוה מוניאו ולא
המלוה אלא שליש שביניהם נאמן:
או שילא אחר חיתום שטרות. שילא
לפנינו כשהוא כתוב בשטר חוב
אחר החתימה כשר: דהא הימניה
מלוה לשליש. מלוה כהן דאין
כותב שובר אלא מלוה והוא מסרו
ליד השליש:

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות. מצא פירות מפורזין.
תפישא הבעלים מהן כדאמר
בגמרא והפקר הן: מעוט מפורזות.
הואיל ואין להם סימן ניכר אלאשי
מיאש והוה להו הפקר. והוה טעם
כולם: כריכות. עומרים קנינים כמו
מחלטים אלוניס ומתגרמינן בירושלמי
מכרך כריכן (בראשית לו): כרה"ר.
שכל דשין עלייהו ואס היה סימן
נקשר עליהן הרי הוא נשחמ: של
נחמוס. כל ככרות הנחמוסין שוין
אבל ככרות של בעל הכות יש בהן
סימן: ממדינתן. כמות שהן גוזרות
כשאר כל גזות המדינה לאפוקי הצלות
מזית האומן כדקמי סיפ"ט: איני
פסקן. רישט"א בל' אשכחן וצמקמינו
פופ"ר: ולשון של ארגמן. אמר סרוק
ומשך כמין לשון וזכור ארגמן
ומתנין הן: מלא עיגול. של דנילה:
אנפוריא. בגמ' (י) מפרש: גמ' וכמה.
השוב פיזור: קב. מפחר בארבע
אמות אבל בג' אמות לא הוי פיזור
וטעמא מפרס ואויל: אי דרך נפילה.
אס מלאש דרך נפילה שיש לעת
שלא הונחו סס מדעת אלא נפלו:
אפילו טובא. מקב נמי דשין דאין
בהן סימן אלאשי מיאש: ואי דרך
הינוח וכו'. עתיד לחזור וליטען:
במכששתא דבי דרי. בשעת אסיפת
גרוהו ואלן דשן בעליהן ונשאו את
העיקר ונתורו אלו: נפיש ערסייהו.
לקבלין: בלרי מהכי. אס היה פורן
בפחות מקן: משום דלא חשיבי.
עליה קב פירות לטרוח עליהן טורח
קיצוק של ארבע אמות: שומשמן.
דקין מלא ויש טורח בקיצוקן יומר
מחטין אבל דמיהן יקרין: תמריס
ורמונין גסיס הן ואין טורח בקיצוקן:
יאוש

מהו קב בארבע אמות טעמא מאי
דחשיבי לא מפקר להו או דלמא משום
דנפיש טרחיהו לא מפקר להו או
דלמא משום דלא חשיבי (ו) חצי קב בשתי
אמות כיון דלא חשיבי מפקר להו קביים
בשמונה אמות מהו קב בארבע אמות
טעמא מאי משום דנפיש טרחיהו וכ"ש
קביים בשמונה אמות כיון דנפישא טרחיהו
טפי מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי
וקביים בשמונה אמות כיון דחשיבי לא
מפקר להו (א) קב שומשמן בארבע אמות
דחשיבי לא מפקר להו או דלמא משום
דנפיש טרחיהו וכ"ש שומשמן כיון
דנפיש טרחיהו טפי מפקר להו קב רמוני
בארבע אמות מהו קב בארבע אמות
דלא חשיבי קב תמרי בארבע אמות נמי
כיון דלא חשיבי מפקר להו או דלמא
משום דנפישא טרחיהו וקב רמוני
בארבע אמות כיון דלא נפיש טרחיהו
לא מפקר להו מאי יתקין: איתמר

לגמור אבל קב בארבע אמות יש לו טורח ללקוט הכל ואין מלקט כלל אי נמי קב בארבע
אמות רוחב וארבע אמות אורך והכא בעי חצי קב בג' אמות על צ' אמות:

(א) [מסדהין לא]. (ב) [ע"י
מוס' לקמן כג' ד"ה
מחזות]. (ג) [ובגמ' ירושל'
ירושל' למא להק' י'
חיות]. (ד) [ולקמן כג'].
(ה) וכל שכן חצי רש"ל.
(ו) [לקמן כה"ו]. (ז) [לקמן
כג' ח] (ח) [כ"ה]. (ט) [ע"ש].
מוס' פסיקס לג' ד"ה מקנ].

הגהות הב"ח

(א) ה"פ ד"ה אלו וכו' אס
אין צו סימן. י"ב ע"ל דף
כ"ב סוף פ"א:

הגהות הגר"א

[א] גמ' קב שומשמן כו'.
י"ב גירסת הרמב"ם
שומשמי וממרי ורמוני מאי
מקו ור"ל מני' גו' מניס: